

Arrest

nr. 282 045 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 18 april 2021, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 19 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoekers vingerafdrukken werden op 17 november 2020 in Bulgarije en op 23 februari 2021 en 1 maart 2021 genomen in Roemenië (Eurodac).

Op 27 mei 2021 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar.

1.2. Op 11 augustus 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 12 augustus 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 19/04/2021
Overdracht CGVS: 17/11/2021

U werd gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal op 27 juni 2022 van 08u40 tot 12u25, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Valerie MEULEMEESTER, was aanwezig tijdens het hele persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent afkomstig van Kala Swar een dorp dat behoort tot Bara Bagh, in Surkrhod district, provincie Nangarhar. U ging één jaar naar school, en volgde vervolgens net als uw broer en zus koranlessen, wat u deed tot u vertrok uit Afghanistan. U hield samen met uw jongere broer een kleine voedingswinkel in het dorp. U bent ongehuwd.

Zo'n vijftien jaar voor uw vlucht uit Afghanistan begon uw vader te werken voor de nationale politie, na het volgen van opleidingen daartoe. Hij werkte op verplaatsing en kwam om de drie à vier maanden in burgerkleding naar huis, zodat in het dorp niet geweten zou zijn waar hij tewerkgesteld was. De taliban lieten op een gegeven moment via de malik tot tweemaal toe weten dat uw vader zijn functie moest stopzetten. Uw vader weigerde telkens en zette zijn werk voort. Zeven dagen voor uw vertrek werd hij door de taliban op straat vermoord. Enkele dagen na zijn begrafenis kwamen de taliban bij u thuis. U was thuis maar had zich verstopt. De taliban vroegen aan uw moeder u bij hen te laten aansluiten: ze zouden dan de kosten voor jullie huis betalen. Als u echter weigerde, zou u worden vermoord. Uw moeder belde de volgende nacht naar uw paternale oom om hulp. Hij zorgde ervoor dat u 's morgens vroeg uit het land kon vluchten.

U verliet het land kort na de jaarwisseling 1398-1399 (maart/april 2020). U kwam in België aan en verzocht op 19 april 2021 om internationale bescherming.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u dat de taliban over uw leven zullen beslissen en met u zullen doen wat ze willen.

Kort na uw vlucht kwamen de taliban bij u thuis en vroegen naar u bij uw moeder. Ze brachten bovendien een bezoek aan uw jongere broer, in jullie winkel welke hij nu zonder u open houdt. Ze herhaalden ook daar de vraag waar u was. Uw twee paternale ooms zijn ten gevolge van wat uw vader overkwam in 2020 ook uit Afghanistan gevlucht, respectievelijk naar Iran en Tadzjikistan.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u volgende documenten neer: een kopie van een certificaat “Afghan National Civil Order Police training program 27 jan 2007- 17 may 2007”; een kopie van een certificaat “Wederopbouw programma politie – professionele training wapen 24/02/2007 – 01/03/2007”; twee kopieën van een certificaat “Tactical Training Program 29 sept 2007- 4 oct 2007”; een kopie van een waarderingsbrief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken (datum niet leesbaar) ; zes foto's van uw vader in een legeruniform; en twee afdrukken van een bankkaart van uw vader bij de Kabul bank (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. U vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) weliswaar dat u psychologische problemen heeft - u stelde er niet te kunnen slapen door stress en trauma - en daarvoor naar een psycholoog ging en medicatie ontving (DVZ verklaring, vraag 32), doch er dient opgemerkt te worden dat u uw beweringen niet ondersteunde met documenten. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u zich goed te voelen (CGVS, p. 3). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud had u geen opmerkingen over het verloop ervan, noch maakte u na het overmaken

van de notities van het persoonlijk onderlijk opmerkingen over. In het kader van onderhavige procedure kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 19 april 2021 verklaarde u immers geboren te zijn op 30 april 2005 en bijgevolg minderjarig te zijn. Echter, een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 10 mei 2021 wees uit dat u 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar: u was ten tijde van de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in België bijgevolg reeds meerderjarig. Gevraagd naar uw geboortedatum tijdens het persoonlijk onderhoud, haalde u aan dat die op uw taskara, die u niet neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek, geschreven stond. U kon echter tot tweemaal toe geen afdoend antwoord geven op de vraag welke leeftijd er op uw taskara vermeld stond (CGVS, p. 5). Dit is weinig aannemelijk. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw taskara. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw originele taskara in Afghanistan lag en dat een kopie ervan was afgenomen in Bulgarije (Verklaring DVZ, vraag 29). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat uw originele taskara werd afgenomen aan de Bulgaarse grens (CGVS, p. 5). Desalniettemin voegde u toe dat u volgens de Afghaanse kalender nu zeventien jaar oud zou zijn en gevraagd naar welke leeftijd uw moeder zou opgeven als uw leeftijd aan haar zou gevraagd worden, zei u wederom dat zij zeventien jaar oud zou zeggen (CGVS, p. 5). U hield bijgevolg vast aan de door u bij aankomst in België beweerde minderjarigheid. Bovendien kan erop gewezen worden dat u in Roemenië werd geregistreerd met geboortedatum 1 januari 2001. In Bulgarije werd u geregistreerd met geboortedatum 8 april 2001. Tot tweemaal toe verklaarde u zich bijgevolg meerderjarig. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat u zich in bepaalde landen niet als minderjarige wou opgeven omdat u dan opgesloten zou blijven door de vigerende coronamaatregelen (CGVS, p. 24). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij omtrent identiteitsgegevens zoals zijn leeftijd correcte verklaringen aflegt doorheen zijn asielprocedure. Daarnaast dient er nog benadrukt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw naam niet overeenkomen. Zowel in Roemenië als in Bulgarije bent u geregistreerd onder de naam S.(...) N.(...). Gevraagd naar informatie over uw naam verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud R.(...) N.(...) R.(...) te heten, zoon van W.(...), zelf zoon van N.(...) R.(...) van wie u uw achternaam heeft (CGVS, p. 3). U bevestigde bijgevolg de door u opgegeven naam bij aankomst in België, welke niet in lijn ligt met de eerder opgegeven namen in Roemenië en Bulgarije. Ook dit is niet ernstig. In het licht van bovenstaande vaststellingen moet worden gesteld dat u met betrekking tot uw identiteit bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd zowel voor wat betreft uw leeftijd als uw naam. Dit zet de algemene geloofwaardigheid danig op de helling.

Vervolgens wordt vastgesteld dat u de beroepsactiviteiten van uw vader niet aannemelijk heeft weten maken. Ten eerste sprak u zichzelf bij herhaling tegen over de aard van zijn beroepsactiviteiten, die u dan eens situeerde bij de Nationale Politie in Kaboel, dan weer bij het Nationale Leger. Zo stelde u op de DVZ dat uw vader werkte voor de Nationale Politie (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), antwoordde u tijdens het onderhoud op de vraag wat uw vader als beroep deed, dat hij werkte bij de Nationale Politie (CGVS, p. 7) en beantwoordde u diverse vragen die expliciet verwezen naar zijn tewerkstelling bij de politie, zoals de duur van zijn tewerkstelling, wat het verdiende (CGVS, p. 8), wat de mensen in de familie en het dorp van zijn werk vonden (CGVS, p. 9). Maar tijdens het vrije relaas haalde u aan dat uw vader werkte voor het Nationale Leger (CGVS, p. 15). Zijn functie bij het leger bleek ook uit uw antwoorden op volgende vragen: gevraagd naar eventuele andere problemen van uw familie met de taliban, verklaarde u dat uw grootste probleem was dat ze niet wilden dat iemand voor het leger werkt (CGVS, p. 16); gevraagd of uw vader, als hij niet voor de overheid had gewerkt, gedood zou zijn geweest, reageerde u dat het zo is dat als je voor het leger of de overheid werkt je door de taliban vermoord wordt (CGVS, p. 16); gevraagd naar wat uw vader u vertelde over zijn rang, antwoordde u dat hij wel zei dat hij een militaire job had (CGVS, p. 17); gevraagd naar wie het lijk van uw vader naar de moskee bracht, beweerde u dat u het niet wist want mensen ook altijd bang zijn om andere mensen die in het leger zitten te helpen (CGVS, p. 20). Dat u geen aannemelijke verklaringen wist af te leggen met betrekking tot de overheidsinstantie waarvoor uw vader werkte wordt bovendien bevestigd door de vaststellingen dat u niet eens de precieze naam van de overheidsinstantie waarvoor uw vader werkte kon weergeven (CGVS, p. 16). Opmerkelijk is dat u bovendien tijdens het onderhoud aanhaalde dat de collega's van uw vader die jullie bezochten na zijn dood van het districtshuis kwamen, wat u verder duidde door te stellen dat uw vader werkte voor het districtshuis en ook in Kaboel (CGVS, p. 19).

Op het einde van het onderhoud geconfronteerd met deze opeenvolgende tegenstijdige verklaringen betreffende het beroep van uw vader, verklaarde u betreffende zijn tewerkstelling bij het districtshuis dat soms als hij aan het patrouilleren was met collega's, hij daar ging en ook als hij daar iets nodig had (CGVS, p. 25). Eerder had u echter verklaard dat uw vader voor zijn werk eerst naar Kaboel ging en van daaruit naar andere provincies, doch u wist niet dewelke (CGVS, p. 16). Voorts ontkende u dat hij bij het leger werkte: hij werkte bij de politie in Kaboel, zoals de documenten lieten blijken. Echter, het louter ontkennen van één enkele versie kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging voor deze zeer bevreemdende vaststelling. Dat u niet eens wist voor welke instantie uw vader precies werkzaam was en u geen coherente verklaringen in dit verband kon afleggen doet ten zeerste afbreuk aan uw beweringen betreffende zijn tewerkstelling.

Voorts vallen volgende lacunes in uw kennis met betrekking tot uw vaders tewerkstelling op. Het lukte u niet de evolutie van de carrière van uw vader te schetsen: u zei heel jong te zijn toen hij eraan begon, u wist het niet (CGVS, p. 18). Aangespoord om te vertellen wat hij moest doen op zijn werk, verklaarde u dat u niet aanwezig was op de werkplaats om te zien wat hij allemaal deed (CGVS, p. 17). Gevraagd naar de officiële titel van uw vaders functie bekende u noch titel noch rang te kennen (CGVS, p. 7), gevraagd naar de plaats waar zijn hoofdkwartier zich bevond, gaf u aan dat niet te weten (CGVS, p. 16). In het kader van een mogelijke tewerkstelling bij het Afghaanse leger werd u bovendien gevraagd naar de divisie, de brigade, het bataljon waarvoor uw vader werkte, doch ook hier had u geen antwoord op (CGVS, p. 16, 17). U kon evenmin antwoorden op de vraag waar uw vader verbleef als hij niet thuis sliep, de vraag werd u meermaals opnieuw gesteld, uw uiteindelijke antwoord was dat u niet wist waar zijn werk was, maar waar zijn werk was, daar sliep hij ook (CGVS, p. 17). Ook op de vraag naar wat hij vertelde van collega's kwam geen inhoudelijk antwoord: hij vertelde er niets over, en u kon evenmin namen noemen (CGVS, p. 20). U beweerde dat uw vader niet zei wat hij allemaal deed omdat u heel jong was -quod non gezien het resultaat van leeftijdsonderzoek - en dit omdat u het niet door zou vertellen aan iemand (CGVS, p. 17). Gevraagd of u niet nieuwsgierig was naar wat uw vader deed, antwoordde u van niet, gevraagd of u later toen u ouder werd er ook niet naar vroeg bij uw moeder, reageerde u dat u niet wist dat u op een dag zoals de dag van het onderhoud zou gevraagd worden over zijn job dus u het nooit vroeg (CGVS, p. 17). Tot slot bleek dat u er, sinds u in België bent, ook niet naar vroeg (CGVS, p. 17). Dit is niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in kennis stelt van alle elementen die verband houden met de kern van zijn relaas. Gezien uw vaders tewerkstelling bij de nationale politie de reden is waarom u in het vizier van de taliban kwam te staan (CGVS, p. 16), snijdt het geen hout dat u niet over meer informatie zou beschikken in dit verband.

De documenten die u aanhaalde als bewijs van zijn tewerkstelling bij de politie kunnen evenmin overtuigen. Zo legde u met betrekking tot de opleidingen die uw vader volgde documenten neer die opleidingen bij de Nationale Politie vermelden - een certificaat "Afghan National Civil Order Police training program 27 jan 2007- 17 may 2007", een certificaat "Tactical Training Program 29 sept 2007- 4 oct 2007" en een certificaat "Wederopbouw programma politie – professionele training wapen 24/02/2007 – 01/03/2007" - vermelden en een waarderingsbrief die uitgaat van een tewerkstelling bij de politie. Deze documenten dateren van 2007, maar gevraagd naar hoe lang uw vader werkte voor de overheid, antwoordde u dat hij ongeveer twee jaar voor de overheid had gewerkt (CGVS, p. 17), wat gezien zijn dood zeven dagen voor uw vertrek in maart/april 2020 niet met elkaar verenigbaar is. Doorheen uw tocht door Europa gebruikte u zelf verschillende namen en er kan worden opgemerkt dat u noch van uzelf, noch van uw vader een taskara neerlegde. Bijgevolg blijkt uit niets dat de naam van de persoon op deze documenten daadwerkelijk de naam van uw vader is. Overigens, om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Ook kan er opgemerkt worden dat het allemaal om kopieën gaat, waarvan de authenticiteit niet nagegaan kan worden en waarvan de bewijswaarde aldus bijzonder relatief is. Voorts moet worden opgemerkt dat u geen bevredigende toelichting kon geven over de inhoud van deze documenten. Afzonderlijk gevraagd naar wat elk van de hierboven genoemde certificaten was, antwoordde u telkens dat het een waarderingsbrief betrof (CGVS, pp. 13-14). Verder kon u over de inhoud niets zeggen, u wist het niet. Gepolst naar of u iemand vroeg wat er in stond, antwoordde u dat u ze ontving en aan de assistent vroeg ze per mail over te maken, dat enkel aan uw moeder vroeg u wat er in stond en ze zou hebben toegelicht dat het waarderingsbrieven betrof, waar hij lessen had gevolgd, maar verder vertelde uw moeder niets in dit verband (CGVS, pp. 13-14). Betreffende de door u aangebrachte kopieën van een bankkaart kan er overigens nog opgemerkt worden dat de naam van de bank verkeerdelijk weergegeven staat: enerzijds is er sprake van de Commerzbank (met enkele r), anderzijds van de Commerrzbank (met dubbele r). Dit is zeer bevreemdend. De door u aangebrachte documenten betreffende uw vaders tewerkstelling kunnen bijgevolg allerminst overtuigen.

Ook de door u aangebrachte foto's van uw vader tijdens de uitoefening van zijn werkzaamheden voor de Afghaanse politie zijn niet van die aard dat ze de door u beweerde tewerkstelling kunnen schragen. Nadat u tijdens het persoonlijk onderhoud het uniform van uw vader beschreven had, waarbij u aan had gegeven dat er op zijn borstzak geen insignes stonden, maar dat er op zijn schouder twee cirkelvormige tekens ter indicatie van zijn rang aangebracht waren (CGVS, p. 7 en 8), werd u expliciet gevraagd om foto's van uw vader in uniform door te sturen (CGVS, p. 8). U stuurde zes foto's na. Op twee foto's was het gelaat van de gefotografeerde persoon niet herkenbaar, op twee foto's (tweemaal dezelfde foto, eenmaal in close-up) waren de schouders, gehuld in een overjas, niet zichtbaar. Op de laatste twee foto's blijkt dat de gefotografeerde persoon wel een embleem op de borstzak had en er op de schouders het insigne van eerste korporaal (dubbel V- teken) aangebracht was. De door u aangebrachte foto's kunnen uw verklaringen bijgevolg geenszins ondersteunen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat cirkelvormige tekens niet voorkomen bij de rangtekens van de Nationale Politie. Hoe dan ook blijkt uit niets wie er afgebeeld staat op deze foto's, noch waar, wanneer en in welke omstandigheden deze genomen zouden zijn. Aan de door u aangebrachte foto's kan bijgevolg geen enkele waarde gehecht worden.

In het licht van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat aan de tewerkstelling van uw vader bij de nationale politie geen geloof kan worden gehecht. Gezien er aan uw vaders tewerkstelling geen geloof gehecht kan worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat al uw problemen terug te leiden zijn naar uw vaders werk voor de nationale politie.

Bovendien kan er nog gewezen worden op enkele elementen in uw verklaringen over uw en uw vaders problemen met de taliban die de vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw vluchtrelaas bijkomend onderbouwen.

Met betrekking tot de twee dreigingen die uw vader onderging vanwege de taliban moet vooreerst worden opgemerkt dat de taliban beroep deden op de malik van uw dorp om de dreigingen over te maken aan uw vader, maar u de malik nooit vroeg wie die taliban waren (CGVS, p. 19), en u evenmin naar meer informatie over deze twee bedreigingen vroeg: u was heel jong, quod non (CGVS, p. 20). Meermaals moest u worden gevraagd hoeveel tijd voor uw vaders dood de malik bij hem was geweest voor respectievelijk de eerste en de tweede dreiging, tot u uiteindelijk aangaf dat hij de eerste keer bedreigd werd, terug drie à vier maanden ging werken, vervolgens een tweede keer bedreigd werd, wederom drie à vier maanden ging werken en dan gedood werd (CGVS, pp. 19-20). Dat uw vader in die aanzienlijke periode gewoon bleef doorwerken is verbazend, des te meer dat uit uw antwoord op de vraag of de taliban zeiden wat zou gebeuren als hij niet stopte, duidelijk was dat ze hem zouden vermoorden (CGVS, p. 20). Dergelijk gedrag ligt niet in lijn met wat kan worden verwacht van iemand die met de dood wordt bedreigd. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat gevraagd naar het moment van de dag waarop de taliban de vraag hadden gesteld aan uw vader te stoppen, u noch het moment van de dag, noch de dag wist (CGVS, p. 19). Bovendien is het enigszins opmerkelijk dat uw vader kort voor uw vertrek plots problemen kreeg met de taliban, alhoewel hij sinds vele jaren zonder probleem tewerkgesteld was bij de politie in een dorp dat 's nachts toch onder taliban controle stond (CGVS, p. 10) – u maakte immers geen gewag van eerdere specifieke problemen tussen uw vader en de taliban (CGVS, p. 11) en bevestigde dat zijn problemen begonnen in 1398 (= 2019) (CGVS, p. 13). Het feit dat uw verklaringen over de bedreigingen die uw vader van de taliban gekregen zouden hebben niet overtuigen, doet bijkomend afbreuk aan de ongelooftwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Tevens bracht u geen sluitende verklaringen betreffende de moord op uw vader. Zo verklaarde u vooreerst dat uw vaders lijk naar de moskee van Bara Bagh werd gebracht en er werd gevraagd wie deze persoon kende, waarna u uw vader herkende, en hij nadien naar het ziekenhuis in Bara Bragh werd gebracht (CGVS, p. 15). Later legde u uit dat de moord om acht uur 's ochtends was gebeurd, de taliban hadden gewacht op uw vader om hem te doden, en dat jullie het lijk zagen toen jullie buiten gingen uit de moskee ongeveer om zeven uur, half acht 's ochtends (CGVS, pp. 20-21). Verdere verduidelijking gevraagd om te kunnen begrijpen dat u zijn lichaam zag op een tijdstip dat voorafging aan zijn dood, gaf u aan dat hij om zes uur 's ochtends was vermoord (CGVS, p. 21). Gevraagd naar welk ziekenhuis uw vader overgebracht werd, gaf u aan dat hij er niet heen werd gebracht maar dat men de kliniek opgebeld had. Nog later wijzigde u opnieuw uw verklaringen en stelde u dat uw oom de dokter gebeld had maar dat deze niet kwam (CGVS, p. 21). Voorts valt op dat u niet kon zeggen wie uw vader op straat vond en dat u er ook niet om vroeg bij de maulawi (CGVS, p. 21). Ook deze vaststellingen ondermijnen de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen.

U legde voorts geen overtuigende verklaringen af betreffende de bedreigingen die u zelf onderging door de taliban ten einde u te rekruteren. Gevraagd naar een overzicht van de keren dat de taliban bij u thuis kwamen, zei u dat ze ongeveer één of twee keer kwamen toen u daar was (CGVS, p. 22). Het is weinig aannemelijk dat u niet zou weten hoe vaak precies uw belagers om u zijn gekomen. U kon trouwens over uw belagers niet meer vertellen dan dat ze terroristen zijn die niet willen dat mensen voor de overheid werken (CGVS, p. 23), u kende hun namen niet (CGVS, p. 15), en ook van gelijkaardige rekruteringsincidenten in uw regio had u geen weet (CGVS, p. 23). Hierbij kan er overigens nog opgemerkt worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt aangehaald, komt slechts zelden voor.

Verder kan worden opgemerkt dat ook uw relaas omtrent de bezoeken van de taliban aan uw moeder en broer na uw vertrek uit Afghanistan niet kunnen overtuigen. Immers, u kon niet in de tijd situeren wanneer, hoeveel tijd na uw vertrek, het bezoek van de taliban aan uw moeder plaatsvond (CGVS, p. 16) alhoewel u wekelijks à tweewekelijks met uw familie contact heeft (CGVS, p. 11). U kon evenmin het bezoek van de taliban aan uw broer in de winkel in de tijd situeren (CGVS, p. 16). Bovendien was uw antwoord op de vraag wie van de taliban in de winkel was geweest, dat uw broer zei dat er een paar mensen waren die hij niet kende (CGVS, p. 23). Verder gevraagd naar wat u ondernam om u te informeren over wie in de winkel stond, wierp u enkel op dat uw broer heel jong is, niet veel weet (CGVS, p. 23). Deze lacune in uw kennis wordt verder benadrukt door uw antwoord op de vraag wie de taliban in uw dorp zijn sinds de machtsovername van augustus 2021: u was er niet, hoe kon u het weten (CGVS, p. 23). Dat u zelf geen stappen ondernam om u te informeren over de belagers in de winkel, noch over de taliban in uw dorp blijkt van een desinteresse die in strijd is met wat van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden aangaande kernelementen uit zijn vluchtrelaas.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de periode waarin u Afghanistan verlaten heeft bevreemdend zijn. Gevraagd naar de maand waarin u was vertrokken, kon u geen antwoord geven. Gevraagd het seizoen van uw vertrek te beschrijven, beschreef u het als normaal weer, niet warm, niet koud. Gevraagd naar meer details in dit verband kon u niet meer vertellen dan dat in uw regio er wel bomen zijn die bij bepaald weer bladeren hebben, sommige bomen blaren hadden en andere niet. Gevraagd of het Suikerfeest al was geweest, kon u zich dat niet herinneren (CGVS, p. 7). Kortom, u leek uw vertrek niet te kunnen situeren in de tijd, noch ten opzichte van een kalender, noch ten opzichte van een seizoen, noch ten opzichte van een traditioneel feest. Echter, later in uw relaas situeerde u de aanvang van de problemen van uw vader met de taliban eind 1398, zo'n zeven dagen voor uw vertrek in 1399. Gevraagd of uw vader dan net voor de jaarwisseling zou zijn vermoord, beaamde u dat. U bevestigde dat u zeven dagen later, in 1399, vertrokken bent (CGVS, p. 13). Het komt zeer bevreemdend over dat u aanvankelijk op geen enkele manier kon situeren wanneer u het land verliet maar nadien heel concreet kon zeggen dat het rond nieuwjaar was.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan . Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven.

In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden.

Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Wat de vluchtelingenstatus betreft, licht hij toe als volgt:

“Wat betreft het risico op vervolging door de Taliban:

Volgens het CGVS zou verzoeker weinig informatie hebben over de inhoud van de functie van zijn vader. Verzoekers functie was uit zichzelf een risicovolle functie, gezien hij werkzaam was voor de politie in een land, dat in oorlog verkeerde. Het is in deze omstandigheden niet onlogisch dat hij geen informatie gaf aan zijn familie over de inhoud van zijn functie. Verzoeker verklaarde dienaangaande het volgende:

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17]

Het CGVS is van mening dat verzoeker verklaard zou hebben dat zijn vader slechts twee jaar voor de overheid zou hebben gewerkt, eindigend op zijn overlijden eind 1398. Volgens het CGVS sprak verzoeker immers een termijn van 2 jaar uit.

Dit moet om een materiële vergissing gaan waarbij geen 2 maar 12 jaar werd bedoeld, gezien verzoeker uitdrukkelijk het volgende verklaarde:

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8]

Verzoeker verklaarde aldus dat zijn vader, na zijn opleiding, begon te werken in 1386 en finaal vermoord werd in 1398.

Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoekers vader zijn werd niet beëindigde ondanks de bedreigingen. Het CGVS gaat echter voorbij aan het gegeven dat verzoekers vader een inkomen nodig had om zijn eigen familie te kunnen onderhouden.

Wat betreft het tijdstip waarop verzoekers vader werd vermoord wijst het CGVS naar de tegenstrijdigheid tussen de uren (8u-7u-6u). Nochtans zijn verzoekers verklaringen steeds consistent geweest, met name dat het lijk van zijn vader werd gebracht naar de moskee, waar verzoeker lessen volgde (verhoor p 15). Het loutere gegeven dat in het gehoorverslag vermeldt wordt dat verzoekers vader vermoorde zou zijn om 8u moet dan ook een materiële vergissing zijn.

Ten onrechte oordeelt het CGVS dat verzoeker onvoldoende informatie zou kunnen geven over bedreigingen, die hij zelf onderging door de Taliban. In tegenstelling tot hetgeen het CGVS voorhoudt wist verzoeker het aantal keren dat ze zijn langgekomen (2 x toen hij aanwezig was in Afghanistan en 2x toen hij het land reeds verlaten had, verhoor p 22) Bovendien kan het CGVS niet verwijten aan verzoeker dat hij niet vertrouwd is met de identiteit van zijn belagers, met wie hij geen enkele banden had, en die hij vreesde.

Het CGVS oordeelt dat verzoeker niet kon situeren in de tijd wanneer hij het land zou hebben verlaten. Verzoeker verklaarde herhaaldelijk dat hij vertrokken was in het jaar 1399, 7 dagen na de dood van zijn vader.

Geheel ten onrechte werd de asielaanvraag van verzoeker dan ook afgewezen.

Wat betreft het risico op vervolging als afgewezen asielzoeker, die terugkeert naar Afghanistan na een verblijf in een Europees niet-islamitisch land,

Volgens het CGVS zou er geen sprake zijn van enige vervolging van afgewezen asielzoekers, die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan.

De landinformatie, waarop zij zich baseert, geeft echter een genuanceerder beeld. Zij sluit geenszins uit dat deze categorie van burgers daadwerkelijk kan worden vervolgd en daarbij blootgesteld kan worden aan daden, die voldoende ernstig zijn om te worden beschouwd als daden van vervolging:

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Ten onrechte houdt het CGVS voor dat uitsluitend de elite gevisereerd zou worden. De vervolging lijkt daarentegen gericht te zijn tot personen, die gedurende een langere periode in een niet-islamitisch land hebben verbleven, dit in tegenstelling tot de personen, die als arbeidsmigranten het land tijdelijk verlaten:

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

[citaat EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022]

Ten onrechte oordeelt het CGVS dat, indien de Taliban de terugkeerders werkelijk zou vervolgen, dit intussen gepubliceerd zou zijn. De landeninformatie, waarnaar zij verwijst, weerlegt deze redenering afdoende en wijst op een gebrek aan bronnen enerzijds en de grote onzekerheid die heerst ingevolge de machtsovername door de taliban anderzijds.

[citaat Danish Immigration Service COI Report "Afghanistan, Taliban's impact on the population" van juni 2022]

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Op grond van de voormelde informatie, kon het CGVS dan ook niet wettig oordelen dat er geen sprake zou zijn van enig risico op vervolging.

Het rapport van EASO vermeldt inderdaad geen veralgemeend risico op vervolging, maar benadrukt niettemin dat het aan de asieliinstanties is om een individuele beoordeling te maken:

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Nergens in de bestreden beslissing heft het CGVS echter deze individuele beoordeling gemaakt.

[citaat niet-gespecificeerde bron]

Verzoeker verliet Afghanistan en verbleef vervolgens in Europa. Hij verklaarde verder afkomstig te zijn van Nangarhar, meer in het bijzonder een dorp waar de Taliban voorheen actief was. Heden is ISKS nog steeds actief in de regio."

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, licht verzoeker toe als volgt:

"Wat betreft het risico op arbitrair geweld (art. 48/4, §2, c):

Terzake verwijst verzoeker naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Volgens het CGVS zou er heden wel voldoende, nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar zijn over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij voegt eveneens een aanvullende COI-focus toe over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze focus werd afgesloten op 27/04/2022.

Echter in dezelfde periode werden twee gezaghebbende rapporten gepubliceerd, waarin precies wordt bevestigd dat er heden onvoldoende zekerheden zijn:

In april 2022 publiceerde EASO een geactualiseerd rapport, dat het volgende vermeldt omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan:

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Kort daarvoor, in februari 2022, publiceerde UNHCR de volgende nota:

[citaat UNHCR's Guidance Note on "the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022]

Er is aldus niet aangetoond dat er voldoende zekerheden zouden zijn om met zekerheid te concluderen omtrent de veiligheidssituatie in het land.

Volgens het CGVS zouden er echter alternatieve bronnen beschikbaar zijn, waaronder UNAMA, ACLED en de rapporten van de VN.

Echter, de meest recente rapporten van deze organisaties spreken de stelling van het CGVS tegen dat er sprake zou zijn van een significante daling van het willekeurig geweld, en dat het nog resterende geweld niet tegen de burgerbevolking gericht zou zijn.

In juli 2022 heeft UNAMA een nieuw rapport gepubliceerd, waarin zij echter het volgende vermeldt:

[citaat UNAMA rapport "UN Assistance Mission in Afghanistan, Human Rights in Afghanistan" van juli 2022]

In juli 2022 publiceerde de V.N. een rapport met de volgende inhoud:

[citaat UN rapport van de Algemene Vergadering, "The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security: Report of the Secretary General" van 15 juni 2022]

Voormelde bronnen ondersteunen niet de stelling van het CGVS dat de veiligheidssituatie met voldoende zekerheid zou kunnen worden vastgesteld, en dat het nog resterende geweld niet gericht zou zijn tegen de burgerbevolking.

Volgens het CGVS zou de veiligheidssituatie zijn verbeterd omdat er sinds december 2021 geen nieuwe ontheemden zouden zijn bijgekomen en er van de 759.000 bestaande ontheemden reeds 170.000 mensen zouden zijn teruggekeerd.

De volledige tekst luidt heden, in juli 2022, echter als volgt:

[citaat UNHCR "Fact Sheet on the security situation in Afghanistan and displacement to Iran. Situation update. Afghanistan situation: Emergency preparedness and response in Iran. 15 May – 15 June 2022" 5 juli 2022]

Uit deze passage blijkt dat 80% van de ontheemden niet is teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Tevens blijkt dat er tot op heden nog steeds een constante uitstroom is van Afghanen uit Afghanistan, mede gedreven door de situatie van algemene onveiligheid.

Uit het loutere gegeven dat er geen nieuwe intern ontheemden zouden zijn bijgekomen en 170.000 intern ontheemden zouden zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst, kan dan ook niet afgeleid worden dat de veiligheidssituatie voor de burgerbevolking op duurzame en substantiële wijze zou zijn verbeterd. Ondergeschiedt, voor zover de veiligheidssituatie in Afghanistan met voldoende zekerheid zou kunnen worden vastgelegd, en deze zou aangeven dat er geen sprake zou zijn van veralgemeend arbitrair geweld, had het CGVS nog steeds moeten onderzoeken of er individuele elementen in het dossier van verzoeker aanwezig zijn, die wijzen op een verhoogd individueel risico op willekeurig geweld:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Alsook

[citaat EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022]

Nergens in de bestreden beslissing werd voormelde individuele beoordeling verricht:

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Nangarhar. Uit de beschikbaar landinformatie blijkt dat het hoogste aantal veiligheidsincidenten zich situeert in Nangarhar:

[citaat COI Focus, "Afghanistan: Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022]

[citaat EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022]

[citaat ACCORD "Afghanistan: Overview of recent developments and key players in Afghanistan" van augustus 2022]

Verder verklaarde verzoeker bij zijn aankomst in België psychologische problemen te hebben gehad omwille van de moeilijke situatie in zijn vaderland (zie infra). Bij een terugkeer naar een problematische regio is het niet uitgesloten dat verzoeker opnieuw mentale problemen zal ondervinden, waardoor hij minder gemakkelijk zal kunnen weerstaan aan het geweld in de regio.

Wat betreft het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling door toedoen van de Taliban (art. 48/4 §2 b) Vreemdelingenwet):

Naast de beoordeling van het veiligheidssituatie in het land, oordeelt het CGVS eveneens over de socio-economische situatie in Afghanistan.

Volgens het CGVS zou de huidige socio-economische situatie niet te wijten zijn aan het opzettelijk handelen van de Taliban.

Terzake verwijst verzoeker echter naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Voormeld arrest dateert van maart 2022. In de bestreden beslissing heeft het CGVS geen nieuwe landinformatie toegevoegd, die afbreuk zou kunnen doen aan voormelde motieven. De meeste recente landrapporten bevestigen deze nog steeds.

[citaat "How to guarantee humanitarian aid to the Afghan people after August 2021? Briefing Paper – May 2022"]

Volgens het CGVS zou verzoeker niet aantonen bij een terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een onmenselijke en vernederende situatie, waarbij hij niet meer in staat zou zijn om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Deze redenering treft geen doel in het licht van de algemene beschikbare landinformatie enerzijds en de persoonlijke elementen in het dossier van verzoeker anderzijds.

[citaat The Danish Immigration Service rapport "Afghanistan, Taliban's impact on the population" van juni 2022.]

Het CGVS heeft de humanitaire situatie van het gezin volstrekt niet bevestigd. Het verhoor is beperkt tot enkele lijnen (pagina 24 van het verhoor voor het CGVS), hetgeen geenszins als een gedetailleerd en grondig onderzoek kan worden beschouwd:

Verzoeker verklaarde echter dat zijn moeder, broer en zus overleven met een winkeltje. Dit leverde ongeveer 200-300 afghani (gemiddeld 2.82 dollar) per dag op. Het gezin moet aldus overleven met minder dan 1 dollar per persoon per dag. De armoedegrens volgens WHO bedraagt 1,90 dollar per dag per persoon (zie ook de in dit verzoekschrift geciteerde landinformatie)

Zijn broertje diende te stoppen met de school omdat er onvoldoende middelen waren om deze te betalen. Verzoeker verklaarde tenslotte dat zijn paternele ooms het land hadden ontvlucht, waardoor het gezin niet kon rekenen op hun financiële steun (verhoor p 8-9).

Het is evident dat verzoekers gezin leeft in extreme armoede.

Daarenboven verklaarde verzoeker dat hij bij zijn aankomst in België leed een psychologische problemen, die rechtstreeks gelinkt waren aan de moeilijke situatie in Afghanistan (p 3 verhoor CGVS):

[citaat uit de Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3]

Bij een terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker aldus een risico om het opnieuw mentaal moeilijk te hebben, terwijl de toegang tot mentale gezondheidszorg in het land uiterst precair is:

[citaat uit The Guardian "Afghanistan six months after the Taliban takeover – photo essay" van 4 maart 2022, AVA Press "Mental illness a silent threat to Afghanistan" van 30 september 2021 en UNOCHR "Oral update on Afghanistan Statement by Michelle Bachelet, UN High Commissioner for Human Rights" van 15 juni 2022]

Veel gezondheidscentra dienden te sluiten. Slechts een 20% van de gezondheidscentra zijn nog open, maar ze hebben te kampen met een ernstig gebrek aan personeel, medicijnen en uitrusting:

[citaat Asylos en Clifford Chance "Afghanistan: COI Repository" van juni 2022]

Ook de overige kosten voor levensonderhoud, waaronder de medische uitgaven, liggen te hoog voor de burgers:

[citaat Médecins Sans Frontières "Afghanistan: Crisis Update" van juli 2022]

Besluit: Rekening houdende met het voorgaande, komt verzoeker in aanmerking voor het statuut van erkend vluchteling/subsidiaire bescherming, minstens dient het dossier te worden teruggestuurd naar het CGVS voor nader onderzoek."

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 oktober 2022 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- het EUAA-rapport "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van Cedoca van 13 september 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- het EUAA-rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- het EASO-rapport "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul city. Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- het EUAA-rapport "Afghanistan: Targeting of Individuals" van augustus 2022;
- het EUAA-rapport "Country Guidance: Afghanistan" van april 2022.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Verzoeker laat volgende motivering ongemoeid, zodat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker terecht als gecompromitteerd wordt beschouwd: "Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming op 19 april 2021 verklaarde u immers geboren te zijn op 30 april 2005 en bijgevolg minderjarig te zijn. Echter, een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 10 mei 2021 wees uit dat u 22,5 jaar oud was met een standaarddeviatie van 1,7 jaar: u was ten tijde van de registratie van uw verzoek om internationale bescherming in België bijgevolg reeds meerderjarig. Gevraagd naar uw geboortedatum tijdens het persoonlijk onderhoud, haalde u aan dat die op uw taskara, die u niet neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek, geschreven stond. U kon echter tot tweemaal toe geen afdoend antwoord geven op de vraag welke leeftijd er op uw taskara vermeld stond (CGVS, p. 5). Dit is weinig aannemelijk. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over uw taskara. Zo verklaarde u op de Dienst

Vreemdelingenzaken dat uw originele taskara in Afghanistan lag en dat een kopie ervan was afgenomen in Bulgarije (Verklaring DVZ, vraag 29). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u evenwel dat uw originele taskara werd afgenomen aan de Bulgaarse grens (CGVS, p. 5). Desalniettemin voegde u toe dat u volgens de Afghaanse kalender nu zeventien jaar oud zou zijn en gevraagd naar welke leeftijd uw moeder zou opgeven als uw leeftijd aan haar zou gevraagd worden, zei u wederom dat zij zeventien jaar oud zou zeggen (CGVS, p. 5). U hield bijgevolg vast aan de door u bij aankomst in België beweerde minderjarigheid. Bovendien kan erop gewezen worden dat u in Roemenië werd geregistreerd met geboortedatum 1 januari 2001. In Bulgarije werd u geregistreerd met geboortedatum 8 april 2001. Tot tweemaal toe verklaarde u zich bijgevolg meerderjarig. Hiermee geconfronteerd haalde u aan dat u zich in bepaalde landen niet als minderjarige wou opgeven omdat u dan opgesloten zou blijven door de vigerende coronamaatregelen (CGVS, p. 24). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat hij omtrent identiteitsgegevens zoals zijn leeftijd correcte verklaringen aflegt doorheen zijn asielprocedure. Daarnaast dient er nog benadrukt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen betreffende uw naam niet overeenkomen. Zowel in Roemenië als in Bulgarije bent u geregistreerd onder de naam S.(...) N.(...). Gevraagd naar informatie over uw naam verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud R.(...) N.(...) R.(...) te heten, zoon van W.(...), zelf zoon van N.(...) R.(...) van wie u uw achternaam heeft (CGVS, p. 3). U bevestigde bijgevolg de door u opgegeven naam bij aankomst in België, welke niet in lijn ligt met de eerder opgegeven namen in Roemenië en Bulgarije. Ook dit is niet ernstig. In het licht van bovenstaande vaststellingen moet worden gesteld dat u met betrekking tot uw identiteit bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd zowel voor wat betreft uw leeftijd als uw naam. Dit zet de algemene geloofwaardigheid danig op de helling.”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Waar verzoeker stelt dat de functie van zijn vader risicovol was gezien hij werkzaam was voor de politie in een land dat in oorlog verkeerde en het in deze omstandigheden aldus niet onlogisch is dat zijn vader geen informatie gaf aan zijn familie over de inhoud van zijn functie, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een omstandige en gefundeerde motivering bevat dat verzoekers verklaringen over de functie van zijn vader tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn. Hierbij wordt terecht gefocust op de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Een vergelijking van de afgelegde verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het verdere verloop van de procedure is een juiste manier om de consistentie van het asielrelaas te beoordelen. Verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent de functie van zijn vader laten geen ruimte voor de nuanceringen of blote beweringen die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende vaststellingen, die correct en pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier: "Vervolgens wordt vastgesteld dat u de beroepsactiviteiten van uw vader niet aannemelijk heeft weten maken. Ten eerste sprak u zichzelf bij herhaling tegen over de aard van zijn beroepsactiviteiten, die u dan eens situeerde bij de Nationale Politie in Kaboel, dan weer bij het Nationale Leger. Zo stelde u op de DVZ dat uw vader werkte voor de Nationale Politie (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), antwoordde u tijdens het onderhoud op de vraag wat uw vader als beroep deed, dat hij werkte bij de Nationale Politie (CGVS, p. 7) en beantwoordde u diverse vragen die expliciet verwezen naar zijn tewerkstelling bij de politie, zoals de duur van zijn tewerkstelling, wat het verdiende (CGVS, p. 8), wat de mensen in de familie en het dorp van zijn werk vonden (CGVS, p. 9). Maar tijdens het vrije relaas haalde u aan dat uw vader werkte voor het Nationale Leger (CGVS, p. 15). Zijn functie bij het leger bleek ook uit uw antwoorden op volgende vragen: gevraagd naar eventuele andere problemen van uw familie met de taliban, verklaarde u dat uw grootste probleem was dat ze niet wilden dat iemand voor het leger werkt (CGVS, p. 16); gevraagd of uw vader, als hij niet voor de overheid had gewerkt, gedood zou zijn geweest, reageerde u dat het zo is dat als je voor het leger of de overheid werkt je door de taliban vermoord wordt (CGVS, p. 16); gevraagd naar wat uw vader u vertelde over zijn rang, antwoordde u dat hij wel zei dat hij een militaire job had (CGVS, p. 17); gevraagd naar wie het lijk van uw vader naar de moskee bracht, beweerde u dat u het niet wist want mensen ook altijd bang zijn om andere mensen die in het leger zitten te helpen (CGVS, p. 20). Dat u geen aannemelijke verklaringen wist af te leggen met betrekking tot de overheidsinstantie waarvoor uw vader werkte wordt bovendien bevestigd door de vaststellingen dat u niet eens de precieze naam van de overheidsinstantie waarvoor uw vader werkte kon weergeven (CGVS, p. 16). Opmerkelijk is dat u bovendien tijdens het onderhoud aanhaalde dat de collega's van uw vader die jullie bezochten na zijn dood van het districtshuis kwamen, wat u verder duidde door te stellen dat uw vader werkte voor het districtshuis en ook in Kaboel (CGVS, p. 19). Op het einde van het onderhoud geconfronteerd met deze opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen betreffende het beroep van uw vader,

verklaarde u betreffende zijn tewerkstelling bij het districtshuis dat soms als hij aan het patrouilleren was met collega's, hij daar ging en ook als hij daar iets nodig had (CGVS, p. 25). Eerder had u echter verklaard dat uw vader voor zijn werk eerst naar Kaboel ging en van daaruit naar andere provincies, doch u wist niet dewelke (CGVS, p. 16). Voorts ontkende u dat hij bij het leger werkte: hij werkte bij de politie in Kaboel, zoals de documenten lieten blijken. Echter, het louter ontkennen van één enkele versie kan niet weerhouden worden als een afdoende rechtvaardiging voor deze zeer bevreemdende vaststelling. Dat u niet eens wist voor welke instantie uw vader precies werkzaam was en u geen coherente verklaringen in dit verband kon afleggen doet ten zeerste afbreuk aan uw beweringen betreffende zijn tewerkstelling.

Voorts vallen volgende lacunes in uw kennis met betrekking tot uw vaders tewerkstelling op. Het lukte u niet de evolutie van de carrière van uw vader te schetsen: u zei heel jong te zijn toen hij eraan begon, u wist het niet (CGVS, p. 18). Aangespoord om te vertellen wat hij moest doen op zijn werk, verklaarde u dat u niet aanwezig was op de werkplaats om te zien wat hij allemaal deed (CGVS, p. 17). Gevraagd naar de officiële titel van uw vaders functie bekende u noch titel noch rang te kennen (CGVS, p. 7), gevraagd naar de plaats waar zijn hoofdkwartier zich bevond, gaf u aan dat niet te weten (CGVS, p. 16). In het kader van een mogelijke tewerkstelling bij het Afghaanse leger werd u bovendien gevraagd naar de divisie, de brigade, het bataljon waarvoor uw vader werkte, doch ook hier had u geen antwoord op (CGVS, p. 16, 17). U kon evenmin antwoorden op de vraag waar uw vader verbleef als hij niet thuis sliep, de vraag werd u meermaals opnieuw gesteld, uw uiteindelijke antwoord was dat u niet wist waar zijn werk was, maar waar zijn werk was, daar sliep hij ook (CGVS, p. 17). Ook op de vraag naar wat hij vertelde van collega's kwam geen inhoudelijk antwoord: hij vertelde er niets over, en u kon evenmin namen noemen (CGVS, p. 20). U beweerde dat uw vader niet zei wat hij allemaal deed omdat u heel jong was -quod non gezien het resultaat van leeftijdsonderzoek - en dit omdat u het niet door zou vertellen aan iemand (CGVS, p. 17). Gevraagd of u niet nieuwsgierig was naar wat uw vader deed, antwoordde u van niet, gevraagd of u later toen u ouder werd er ook niet naar vroeg bij uw moeder, reageerde u dat u niet wist dat u op een dag zoals de dag van het onderhoud zou gevraagd worden over zijn job dus u het nooit vroeg (CGVS, p. 17). Tot slot bleek dat u er, sinds u in België bent, ook niet naar vroeg (CGVS, p. 17). Dit is niet aannemelijk. Van een verzoeker om internationale bescherming kan er redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in kennis stelt van alle elementen die verband houden met de kern van zijn relaas. Gezien uw vaders tewerkstelling bij de nationale politie de reden is waarom u in het vizier van de taliban kwam te staan (CGVS, p. 16), snijdt het geen hout dat u niet over meer informatie zou beschikken in dit verband."

Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een materiële vergissing en dat hij uitdrukkelijk in het persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zijn vader twaalf jaar voor de overheid heeft gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 8), en dat hij dus geen termijn van 2 jaar uitsprak (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 17), is de Raad van mening dat hoewel dergelijke materiële vergissing mogelijk is, dit geenszins het geheel van de motivering van de bestreden beslissing aantast die betrekking heeft op de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging. Verzoeker toont evenmin aan dat deze materiële vergissing een negatieve invloed zou gehad hebben op de verdere beoordeling van de commissaris-generaal, gelet op de correcte en pertinente motivering in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas.

De Raad merkt op dat de problemen die verzoeker heeft gekend met de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader een overtollig motivering betreft, aangezien op grond van eerdere vaststellingen al is komen vast te staan dat verzoeker de tewerkstelling van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt:

"In het licht van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat aan de tewerkstelling van uw vader bij de nationale politie geen geloof kan worden gehecht. Gezien er aan uw vaders tewerkstelling geen geloof gehecht kan worden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat al uw problemen terug te leiden zijn naar uw vaders werk voor de nationale politie."

Waar verzoeker stelt dat hij wel degelijk kon situeren wanneer hij Afghanistan heeft verlaten en dat hij herhaaldelijk verklaarde dat hij vertrokken was in het jaar 1399, 7 dagen na de dood van zijn vader, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat het merkwaardig is dat verzoeker aanvankelijk op geen enkele manier kon situeren wanneer hij het land verliet, maar nadien heel concreet kon zeggen dat het rond nieuwjaar was. Verder wijst de Raad er nogmaals op dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij voor de asielinstantie (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een

zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Van verzoeker mag aldus worden verwacht dat hij zijn vlucht uit Afghanistan, die op de datum van het persoonlijk onderhoud niet meer dan twee jaar ervoor plaatsvond, vanaf het begin correct weet te situeren in de tijd. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over de periode waarin u Afghanistan verlaten heeft bevreemdend zijn. Gevraagd naar de maand waarin u was vertrokken, kon u geen antwoord geven. Gevraagd het seizoen van uw vertrek te beschrijven, beschreef u het als normaal weer, niet warm, niet koud. Gevraagd naar meer details in dit verband kon u niet meer vertellen dan dat in uw regio er wel bomen zijn die bij bepaald weer bladeren hebben, sommige bomen blaren hadden en andere niet. Gevraagd of het Suikerfeest al was geweest, kon u zich dat niet herinneren (CGVS, p. 7). Kortom, u leek uw vertrek niet te kunnen situeren in de tijd, noch ten opzichte van een kalender, noch ten opzichte van een seizoen, noch ten opzichte van een traditioneel feest. Echter, later in uw relaas situeerde u de aanvang van de problemen van uw vader met de taliban eind 1398, zo’n zeven dagen voor uw vertrek in 1399. Gevraagd of uw vader dan net voor de jaarwisseling zou zijn vermoord, beaamde u dat. U bevestigde dat u zeven dagen later, in 1399, vertrokken bent (CGVS, p. 13). Het komt zeer bevreemdend over dat u aanvankelijk op geen enkele manier kon situeren wanneer u het land verliet maar nadien heel concreet kon zeggen dat het rond nieuwjaar was.”*

Waar verzoeker verwijst naar een mogelijke vervolging van afgewezen asielzoekers die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan en in zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.”

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het

slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de '*de facto*' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "*een afzonderlijk*

departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "*gedrags- en kledingkwesities*" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten.

Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten

voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, *DIS, Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, *DIS, Afghanistan* wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, *DIS, Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, *DIS, Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen*

het Verenigd Koninkrijk” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen betreft blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij als afgewezen asielzoeker zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na verblijf in een Europees niet-islamitisch land. Met een dergelijk summier betoog maakt verzoeker, die in de lente van 2020 uit Afghanistan is vertrokken, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen ‘terugkeerders’ niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene richtlijnen en landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker stelt dat zijn gezin in extreme armoede leeft, hij psychologische problemen heeft en dat de toegang tot mentale gezondheidszorg in Afghanistan uiterst precair is en hierbij verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83/EU (heden de Richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“*In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn*

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection* (Directive 2011/95/EU), december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar

de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak “*M.S.S.*” en in de zaak “*Sufi en Elmi*” (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (‘predominantly’) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91). De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een preciaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19- pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel

van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzekeerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel Afghanis te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele hawala-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het hawala-systeem. Het hawala-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat hawala-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd.

Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geïsoleerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen.

Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar (district Surkrhod). Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP